

luknje. Ni hrepenela po zrcih pšenice, ki je bila sicer okusnejša, a je ležala mnogo više, tako da je bilo treba do nje po velikanski množini slame. Izvedela je tudi, da je visoko nad pšenico seno, ki je polno, prepolno najslajših semen. Tudi za najbolj zapeljive besede svojih tovarišic se ni menila in je bila zadovoljna z najdrobnejšimi zrci rži. Često, če tudi teh ni našla, je rajši tešila glad z listjem slaka, ki ga je bilo med slamo več ko preveč.

Toda navzlic tej opreznosti ji je zagrozila nova nevarnost...

(Dalje.)

Jože Dular:

Škorci in grozdje.

*Trgatev se bliža in sonce še greje
vinógrade stare, kjer grozdje zori.
Zapazi ga škorec, se malo posmeje
pa hitro k tovarišem svojim zleti.*

*Tam pravi, da videl je grozdje debelo,
ki bodo ga lahko še dolgo zobali.
To bode med njimi spet enkrat veselo,
do jagode zadnje ga bodo obrali.*

*Pa kmet jih opazi, kako žvorgolijo,
za glavo se prime, se spomni nečesa
in hitro privleče na dan ropotijo:
raztrgane cunje in kurja peresa.*

*Na sredi vinógrada nese strašilo,
na kole visoke zdaj perje obesi,
da bode se v zraku vse skupaj vrtelo,
ko veter jesenski bo vel med drevesi.*

*Ko videli škorci so črno postavo,
v strahu in grozi so vsi onemeli. —
Pustili so grozdje, vrtove, dobrovo
in v kraje neznane čez morje zleteli.*

